

ното си мѣсто. Малкитѣ гължбчета се пуцатъ да хвѣрчатъ изъ двора до като имъ заякнатъ крилцата. Тѣ никога не кацатъ ниско и не знаятъ, че по земята се намира храна. Въ кафеза си диятъ всичко. За да ги научатъ, най-първо гължбчетата изнасятъ около града, въ който живѣятъ, и ги пуцатъ да си отиватъ. Тѣй ги пуцатъ отъ всички страни на града до като се научатъ да си отиватъ въ кафезитѣ. Започватъ тогава да ги пуцатъ отъ 5, 10, 20, 50 и т. н. километра до като се приучатъ да си отиватъ и отъ най-далечното разстояние.

Щомъ като гължбитѣ се научатъ да се връщатъ въ кафезитѣ си отъ кждѣто ги пуснатъ, тогава лесно вече могатъ да принасятъ писмата. Искатъ напимѣръ да знаятъ въ София какво се върши въ Видинъ, когато града е заобиколенъ отъ неприятели. Въ такъвъ случай, малко по-рано сѣ занесли нѣколко гължба отъ София въ Видинъ. Хората отъ Видинъ написватъ едно или нѣколко писамца. Пъхватъ ги въ малки тънки тръбички, или по-добрѣ въ пачи пера. Затулятъ краищата на тръбичката съ воскъ, за да се не измокри писмото. Завързватъ тогава тръбичкитѣ, по една, на най-здравото перце на опашката, или на краката имъ, и пуцатъ гължбитѣ. Тия гължби ще си отидатъ въ София право въ кафезитѣ. Тамъ прочитатъ писмата и разбиратъ какво става въ Видинъ. За единъ часъ такива гължби могатъ да прѣлетятъ 50—60 километра. Само силнитѣ вѣтрове, соколитѣ, или пъкъ други нѣкои грабливи птици, могатъ да попрѣчатъ на гължбитѣ да извършатъ пощенската си служба.